

נקודות  
קצרות  
בעבודת  
חשי"ת

# א נקודה'לע

פרשת בא

חבורת הבחורים דחסידי ספינקא

בסיעתא דשמיא

## דינתי זיך פרייע שליט"א

**תְּכַלִּית שְׁנָאָה שְׁנֵאתִים.** איך דוד המלך הגיע לכזו דרגה ששנא את דרכי היצה"ר. אלא רק אחרי שהבין ש'תכלית אהבה אהבתים' כן אני אוהב את המחשבות שקוברות אותי, אני אוהב להיות מסכן ועצוב, כך הבין שאם הוא לא נמצא שם, זה רק ההשגחה הפרטית ששומרת עליו. וברגע שהגיע לנקודה הזאת של ו'אני קרבת אלוקים לי טוב' ממילא תכלית שנאה שנאתים, כי אין להם שום משמעות לעומת הדביקות בקב"ה.

**וְאֵרָא אֶל אַבְרָהָם.. כָּאֵל שְׂדֵי וְשָׁמַי הוּי' ה לא נודעתי להם.** איתא מצדיקים, שהקב"ה כן רצה להתגלות לאבות בשם הוי"ה, אבל הם לא רצו, כי הם רצו לעבוד ולגלות את הקב"ה דווקא איפה שהוא מצומצם, דווקא בשם שד-י, שמורה על צימצום.

**או חברותא או מיתותא.** מה יעשה מי שאין לו חבר? האם לכן יהיה בבחינת מיתותא כל ימי חייו? הרי זה מאד קשה למצוא חבר נאמן? אלא מבואר בספר 'בלבבי משכן אבנה', כי יש לאדם חבר יותר קרוב מכל חבריו, לחבר הזה קוראים הקב"ה. הוא חברו של האדם, הוא הידיד האמיתי של האדם, "רעך רוע אביך אל תעזוב" ופרש"י זה הקב"ה.

לידידות עם הקב"ה אין לה אח ורע, זה הידידות האמיתית בעולם, וזה גם ידידות בכל מצב, כי אין פעם שאתה בלי הקב"ה, משא"כ חבר בשר ודם פעם אתה איתו ופעם לא, אבל הקב"ה תמיד איתך לעזור לך, ו'אויס מיתותא' זה רק מי שיש לו את החברות הזאת.

הגלות נמשכה במצרים, כי לא היה שמה חברים שישמעו אחד לשני, ויבינו אחד את השני, כמו שנאמר **וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מְקַצֵּר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה,** הם היו מאד ממורמרים ולא יכלו לשמוע לשני. כי הקשבה לשני זה כבר מביא גאולה בלב. חבר נאמן שמקשיב לך ושאתה יכול לספר לו הכל בלי להתבייש זה בחינת גאולה.

**מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לְחָמוֹ.** מי שהולך בדרך של ר' אשר, "שמנה לחמו" - תמיד יהיה לו טוב, כמו שר' הבטיח שמי שילך בדרך שלו יהיה לו לנצח טוב. נו, מה היא דרכו של ר' אשר? ענה רבינו, הדרך של ר' אשר זה להחזיר הכל לקב"ה. כתוב בזוה"ק ש"אשר מלשון כתר", להכתיר את הקב"ה על הכל. השם של ר' אשר מורה על הדרך שלו, דרכו ושמו הוא להכתיר את הקב"ה על הכל.

**הדברי חיים** חזר 13 פעמים של הי"ג עיקרי אמונה, כי אחרי כל פעם שגמר היה שואל את עצמו חיים די גלייבסט, והיה רואה שעדין אינו מאמין מספיק, אז היה חוזר ואומר עוד פעם. בפשטות, אחרי 13 פעמים כבר אמונתו התייצבה, והיה איתן באמונה. אך הרבי מסביר, שרק אחרי 13 פעמים היה אצלו ברור ב100 אחוז יא איך גלייב נישט, ואז הוא ידע שאם הוא כן מאמין, זה הקב"ה.

לאמונה תבוא ע"י שתבין שאינך מאמין, כי אם אתה מאמין וחושב שאתה זה שמאמין א"כ אתה לא מאמין שהקב"ה עושה הכל, כי האמונה האמיתית היא בבחינת 'געת ומצאת תאמין', כשאתה יודע שכל מה שיש בידך זה בגדר מציאה, ולא שלך מכח פעלך, זו אמונה וחיבור אמיתי לקב"ה.

**וַיֹּאמֶר הַנְּנִי.** אברהם אבינו היה הראשון שקם ואמר, רבש"ע "הנני", אני פה בשבילך, אפילו במקומות הכי חשוכים, אני מוכן לצאת למלחמה נגד כל הדימונות ולצעוק רבש"ע רק אתה נמצא פה, רבש"ע אתה רוצה למנף אותי. הוא היה הראשון שלקח את העבודה עליו. הוא היה הראשון שגילה את האלוקות במקום שכמעט והצליחו לשכנע אותו שהאלוקות ח"ו איננה שם.

**חוצפא כלפי שמיא יסגני.** לעבודת ה' צריכים לגשת עם חוצפה ועזות, להתעקש שהרבש"ע נמצא פה, ומחפש את הטובה שלי, להתעקש על זה.

מהו הענין שיעקב לפני מותו החל לומר לבניו, 'גד גדוד יגודנו', 'מאשר שמנה לחמו', 'יודה אתה יודוך', 'יוסף בן פורת עלי עין' בנימין זאב יטרף, וכן הלאה. אלא, יעקב אמר לכל אחד תיהיה מי שאתה, והוא המחיש לכל אחד מי הוא עם התארים הנ"ל. אל תציג אף אחד, תעבוד את ה' מהמקומות שלך, וכמו שאמר הקאצקער 'אני אני כי אני ולא כי אתה אתה'.

**לא ראו איש את אחיו.. ולכל בני ישראל היה אור במושבבתם.** המשפט "לא ראו איש את אחיו" מוכר בדור שלנו, או כמו שמסגננים את זה טוב יותר 'אני לא סופר אותו', קורה הרבה שחברים פתאום באים לסיכסוך קשה. אבל בני ישראל זיהו שהכאב הזה הוא בקשה של הבורא להתקשר אליו, הרבש"ע רוצה שנגלה פה אהבה שאינה תלויה בדבר, לאהוב הלאה את החבר, ולהאמין שזה לא הוא זה הוא, כי בעצם הכאב הזה הוא אור גדול של התקשרות אמת לבורא.

*כל הערות ביום אחד – וניתן תוא עשת אחר*

האיש הזה יש לו דירת פאר, יש לו הכל, לא חסר לו כלום, בנים 'אחד אחד' בלי עין הרע, יש לו כסף יש לו הכל, הוא בריא כשור. יום אחד הוא נקרא בדחפיות לרופא שערך לו בדיקות רפואיות בגלל כאב קל שחש, והרופא מודיע לו בצער כי הוא לא ישרוד את החודש, ושיום מותו קרב ובא, האיש נחרד. לאחר כמה שעות, לא פחות ולא יותר מתדפק על דלתו איש זק"א ומודיע לו בצער שבנו נהרג בתאונת דרכים, האיש בהלם, הוא איבד את בנו יקירו. לא עובר כמה שעות, הפעם איש משטרה על דלתו, הוא מודיע לו בצער, שלאחר חקירות נודע כי הנהג שדרס את בנו, זה לא פחות ולא יותר מאשר אחיו הגדול יותר, רעדה אחזתהו. הפעם הוא כבר לא יכל למחוק את הדמעות ופרץ בבכי, וצעק "די". לא עובר כמה שעות, מגיע לו מכתב בדואר, כתוב שמה ברור שעליו לפנות את הדירה שלו כי היא יוצאת למכרז מטעם הוצאה לפועל היות ויש לו חוב גדול לאיזה בנק, אוי הוא גונת. אכן הוא עוזב את ביתו יוצא לרחוב, שכול מבן, ועוזב מבית, וקרוב ממש לסוף חייו.

בא נעצור את הדמעות, אתם יודעים איך קראו לאיש הזה? – קראו לו "אדם הראשון", אחרי שאכל מעץ הדעת הודיע לו הקב"ה שהוא הלך למות, לאחמ"כ נהרג לו בן, הבל. ומי הרג את הבל, קין אחיו. והקב"ה זרק אותו מגן עדן. אתם יודעים מה עשה האיש הזה אחרי כל הסיפור הזה? **הוא קם ואמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמן לשמך עליון.**

\* \* \*

אשרי העם שהויה אלוקיו. אשרי העם שזוכים להגיע לאין סוף, שע"י כך הם ממליכים את הויה על עצמם.

(יעקב יוסף ווייס)

לכאורה מצד אחד כתוב "לווי עלי – ואני פורע", ומצד שני כתוב "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות", כלומר שעדיף לא לכבד את השבת, מאשר ללוות כסף ולכבד. וי"ל ע"פ הדרך, שמי שחושב שהכסף בא מהמנהל ומהבוס, א"כ הוא לא חי בגעדאנג של השבת, א"כ עליו נאמר 'עשה שבתך חול', אבל מי שחי שכל מה שיש לו הקב"ה נותן, וכולם רק שליחים להעביר את הכסף, א"כ לווי עלי – ואני פורע, כי אם אתה חי איתי, אז אני יפרע.

(אביתר רווח)

הקב"ה כבר בנה שני מקדשות, ושניהם נחרבו, הפעם הקב"ה מעביר את הסמכות לידיים שלנו, ונותן לנו צ'אנס, הפעם תבנו את הביהמ"ק, מיד כולם מביאים ביטון, ואבנים גדולות, פועלי בנין, קבלנים, והנדסאים. ואז הקב"ה אומר לנו "לא". לא בנין על הקרקע אני צריך, אני רוצה ביהמ"ק בלב, אני רוצה בית המקדש של אש, בנין שנבנה על האש שבווער לך בלב, שם אני רוצה שתבנה לי ביהמ"ק, שם אני רוצה שתקדש אותי **"בלבבי משכן אבנה" "רחמנא ליבא בעי".**

(יעקב איצקוביץ)

יעקב כבר העביר את בניו לצד השני של נחל יבוק. והנה הוא נזכר שהוא שכח פחים קטנים בצד השני, הוא עובר חזרה לקחתם, והנה מתגנב למוחו מחשבה של יאוש, "לאן אני הולך"? לקבל את אחי שרוצה להרוג אותי?! לבוא אליו ושיהרוג אותי ואת כל בני מול העינים שלי. די מספיק סבלתי עם לבן, נמאס לי, הוא רצה לברוח!.. פשוט לתפוס רגלים ולברוח. הרי עשו לא יהרוג את משפחתו, הוא צריך את יעקב, אותו הוא רוצה להרוג, אז יאלה בא נברח. ואז הגיע מלאך מיכאל "איש הבדים", ועמד לו בדרך "אל תברח!" "אל תברח מהבעיה שלך!" תתמודד. תתפלל. תעבוד. ה' יעזור לך. אבל יעקב התעקש, הוא כן רצה לברוח, וכאן נוצרה מלחמה עזה מאד, יעקב רוצה לברוח. והמלאך מיכאל לא נותן לו לברוח. עד שהמלאך מיכאל נתן לו מכה ברגל וזהו זה יעקב כבר לא יכול לרוץ, והוא היה חייב לחזור.

לפעמים גם אנחנו רוצים לברוח. אפילו שאי אפשר לברוח, אבל אנחנו מחפשים לברוח. והתשובה צריכה להיות ברורה, **אין לאן לברוח**, לא מחפשים לדפוק אותך, רוצים למנף אותך, רוצים לחזק אותך, הקב"ה מחפש להביא אותך למקום טוב יותר בשבילך, תעשה את שלך בבחינת 'פיתחו לי כפיתחו של מחט', תן אמונה, תאמין, **תתחזק בנקודת החיות שעדיין יש לך**, בנקודת אמונה שעדיין מהבהבת, ועוד תראה שאכן הרווחת.

[ב"ה שמעתי מר' מיכאל אברהם גליק הי"ו]

